
Torbjørn Westgaard

MINNEORD

STAAL HATLINGHUS

JAN STØRMER



Torbjørn Westgaard døde 19. juni 2024, 93 år gammel. Dødsfallet gikk oss dessverre forbi, men vi er to av hans tidligere «elever» som synes han bør minnes for sin innsats for norsk radiologi.

Torbjørn var født og oppvokst i Narvik. Han studerte medisin i Bergen og ble cand.med. i 1956. Etter et par år i privatpraksis slo han inn på fagområdet radiologi og skaffet seg en solid grunnutdannelse gjennom tjeneste ved røntgenavdelingene ved de store Oslo-sykehusene. Etter dette var han assisterende professor ved University of Virginia i Charlottesville, USA, i to år. Sjefen ved avdelingen var den kjente radiologen Theodore Keats. Torbjørn holdt fast ved denne kontakten og var *over there* mange ganger. Så da han tiltrådte stillingen som sjef ved røntgenavdelingen i Harstad i 1970, hadde han et solid og oppdatert kunnskapsgrunnlag.

Torbjørn hadde sine meningers mot og var en fargeklatt i det norske miljøet. Han etterlyste stadig tiltak for å redusere spesialistmangelen ved nordnorske sykehus. Vi husker godt et møte i Radiologforeningen på 1970-tallet, da han

lanserte et forslag om at alle nyutdannede spesialister burde ha et pliktår ved et sykehus i nord. Ideen vakte liten begeistring i forsamlingen, majoriteten var jo fra Oslo og det sentrale Østlandet.

Etter ni år i Harstad flyttet familien til Stokmarknes, og sykehuset fikk for første gang fast radiologspesialist. Vi ble etter hvert mange som «trådte våre barnesko» som unge radiologer hos Torbjørn. Han var engasjert og delte raust av sin kunnskap. Han var klinisk orientert og understreket alltid at røntgenfunn måtte sammenholdes med det kliniske bildet. «Gå ut på venterommet og sjekk om det er der pasienten har vondt», kunne han si til oss ved uklare skjelettfunn. Vi ble tidlig gitt ansvar og lærte å gjøre angiografier, myelografier og andre spesialundersøkelser allerede det første året. Dette var jo før CT og MR var i bruk ved perifere sykehus.

På Stokmarknes fikk han bedre tid til å dyrke utenomfaglige interesser. Fuglehunder og jakt var en kjær hobby. Han var også glad i musikk, både klassisk og jazz, og var en habil pianist. I tillegg lærte han seg å spille kontrabass og var en fast aktør i Lofoten og Vesterålen Orkesterforening.

De siste yrkesaktive årene arbeidet han ved sykehusene i Sandefjord og Larvik, etter at han og Unni flyttet sørover. Han beholdt den faglige entusiasmen og fortsatte å arbeide til langt opp i 70-årene. Fritidsinteressene hans skiftet fra engelsk setter og rypejakt til golf og mosjonsturer. Da Unni ble atskillig svekket de siste årene, ivaretok han henne på en forbilledlig måte.

Vi er mange som startet vår spesialistkarriere med Torbjørn Westgaard som sjef, og vi minnes ham med glede og takknemlighet.

Publisert: 1. juni 2026. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.26.0312
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.